

ROWNIARZ (1) *sb m*

N pl r(o)wniârze.

Sł stp, Cn, Linde brak.

złósl. Ten, kto uważa kogoś za równego komuś innemu (tu: Chrystusa za równego Bogu): á wżák powiedacie/ że tá wniem [Chrystusie] chęć była/ iż zá krzywdę Bożą niepoczytał żeby był iemu [Bogu] rowny? [...] Widziłz że ledá co mowiá ci rowniarze. BudNT Kk3.

ALKa